

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **T. N. P.,** zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 11, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 9. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 12,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 11, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 9. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 12, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 2. 8. 2011, č. j. CPR-4742-2/ČJ-2010-9CPR-V234, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje ze dne 16. 3. 2011, č. j. KRPC-17263-24/ČJ-2011-020024. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění na dobu 1 roku.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 8. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 11, dle jeho výroku věc postoupil Městskému soudu v Praze, ačkoliv v odůvodnění rozhodnutí se hovoří o tom, že Krajský soud v Praze věc postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Proto vydal Krajský soud v Praze následně opravné usnesení ze dne 7. 9. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 12, jímž změnil výrok svého rozhodnutí tak, že se věc postupuje

Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud v Praze v usnesení o postoupení věci odkázal na § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění, podle něhož byl k řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec, kterému bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje. Z obsahu žaloby podle Krajského soudu v Praze vyplývá, že žalobce měl v den podání žaloby pobyt ve S., které jsou v obvodu Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal žalobce (stěžovatel) dne 11. 9. 2011 „odvolání“, které lze dle jeho obsahu posoudit jako kasační stížnost.

Stěžovatel v prvé řadě namítal, že nemá hlášen pobyt ve S., jak ve svém odůvodnění uvádí krajský soud, ale ve Středočeském kraji. Podle názoru stěžovatele je tak pro řízení o žalobě příslušný Krajský soud v Praze a postoupení věci bylo nesprávné.

Stěžovatel dále uvádí, že i kdyby měl v době podání žaloby pobyt ve S., byl by místně příslušným Krajský soud v Českých Budějovicích, a nikoliv Městský soud v Praze. Podle stěžovatele se však jedná pouze o zřejmou nesprávnost, neboť Krajský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje Krajský soud v Českých Budějovicích.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel již ve správním řízení uváděl jako svou kontaktní a doručovací adresu: V. 17, S. Z dostupných policejních informačních systémů žalovaný dále zjistil, že stěžovatel má v těchto systémech uvedenou následující adresu pobytu: K. 1403, K. Během správního řízení stěžovatel podle žalovaného uvedl, že se na této adrese nezdržuje a ani zde poštu nepřebírá. Vzhledem k této skutečnosti má žalovaný za to, že místně příslušným soudem pro řízení o předmětné žalobě je Krajský soud v Českých Budějovicích, neboť jako poslední pobyt na území České republiky stěžovatel uvedl adresu ve S.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost podaná u Krajského soudu v Praze elektronicky v neděli dne 11. 9. 2011 by sice musela být posouzena vůči samotnému usnesení ze dne 22. 8. 2011, č. j. 44 A 88/2011 - 11, jako opožděná, neboť toto usnesení bylo stěžovateli doručeno již ve čtvrtek dne 25. 8. 2011, nicméně je třeba vzít v úvahu, že následně krajský soud vydal opravné usnesení ze dne 7. 9. 2011, č. j. 44 A 88/2011 – 12, které bylo stěžovateli doručeno až dne 12. 9. 2011. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. V daném případě byla opravným usnesením provedena oprava výroku původního rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 Ads 12/2011 - 79) a lze tedy uzavřít, že kasační stížnost byla podána včas.

Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Pokud jde o námitku upozorňující na zjevnou nesprávnost ve výroku původního rozhodnutí krajského soudu o postoupení věci, tato nesprávnost byla následně skutečně odstraněna opravným usnesením, takže není třeba se touto námitkou dále zabývat.

Námitku, podle níž byla místní příslušnost v dané věci určena nesprávně, ovšem shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Určení místní příslušnosti je obecně upraveno v § 7 odst. 2 s. ř. s., nicméně odchylná pravidla pro určování místní příslušnosti jsou obsažena mj. v § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Toto zvláštní ustanovení v době rozhodování Krajského soudu v Praze o postoupení věci stanovilo, že „*k řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec, kterému bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje. O žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů*“.

Zmiňované ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující zvláštní místní příslušnost pro řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 427/2010 Sb. Z důvodové zprávy k této novele zákona o pobytu cizinců se podává: „*Navrhuje se změnit místní příslušnost soudů při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vztažením k místu hlášeného pobytu žalobce, respektive podle místa, kde se žalobce, který není povinen se hlásit k pobytu, zdržuje (např. v zařízení pro zajištění cizinců). Důvodem je snaha o rozložení nápadu žalob, k jejichž projednávání byl dosud příslušný pouze Městský soud v Praze. Úprava souvisí se stanovením lhůty pro rozhodnutí o žalobě.*“ Důvodem pro zavedení této zvláštní místní příslušnosti tak podle citované důvodové zprávy má být především snaha o rovnoměrné rozložení nápadu žalob u jednotlivých krajských soudů související se zavedením šedesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o žalobě proti správnímu vyhoštění (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2011, č. j. Nad 19/2011 - 21). K další změně tohoto ustanovení pak došlo zákonem č. 303/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012.

Hlášeným pobytem žalobce ve smyslu § 172 odst. 6 věty prvé, části před středníkem zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování krajského soudu o postoupení věci, se tedy rozumí místo pobytu, jehož ohlášením k tomu příslušnému správnímu orgánu cizinec splnil ohlašovací povinnost stanovenou v § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců. Pouze u cizince, který se podle uvedené právní úpravy nebyl povinen hlásit k pobytu, se místní příslušnost soudu k řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění určovala podle místa, kde se cizinec fakticky zdržoval (§ 172 odst. 6 věta prvá, část za středníkem zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění). Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, stěžovatel na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž správní vyhoštění mu bylo uloženo z jiného důvodu, než je neoprávněný pobyt na území ČR. Na stěžovatele se tedy v plném rozsahu

vztahovala ohlašovací povinnost stanovená v § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců. Následně mu sice bylo uděleno správní vyhoštění na dobu 1 roku s tím, že má z území ČR vycestovat do 25 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně právě proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, pro niž je třeba určit místně příslušný soud a která má ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) odkladný účinek na vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Stěžovatel nepatří do žádné z kategorií osob uvedených v § 95 zákona o pobytu cizinců, na něž se nevztahuje povinnost hlásit místo pobytu. Pro určení místní příslušnosti byl tedy rozhodující hlášený pobyt stěžovatele v den podání žaloby, nikoliv místo, kde se stěžovatel v tu dobu převážně zdržoval.

Z vyjádření žalovaného vyplývá, že za tento hlášený pobyt, který je evidován i v policejních databázích, je třeba považovat adresu K. 1403, K., která se nachází v obvodu Krajského soudu v Praze, a to bez ohledu na to, že podle vyjádření žalovaného stěžovatel již v průběhu správního řízení oznámil, že se na této adrese nezdržuje, a správním orgánům, stejně jako následně v žalobě, uváděl doručovací adresu V. 217, S. Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, správní řízení bylo zahájeno a proběhlo v roce 2011. Podle § 98 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011, cizinec, který pobývá na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny Ministerstvu vnitra. Uvedení doručovací adresy orgánům policie v řízení o správním vyhoštění tedy nelze považovat za splnění oznamovací povinnosti, tj. za hlášení změny místa pobytu příslušnému správnímu orgánu ve smyslu § 98 zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k uvedenému tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

V konečném rozhodnutí v dané věci bude rozhodnuto rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2012

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu